Koillismaan rovastikunnan ajankohtaispäivä 15.9.2016 luottamushenkilöille ja työntekijöille

Saarna viikkomessussa

> Jeesus lähti Nainin kaupunkiin, ja hänen kanssaan kulkivat opetuslapset ja suuri joukko ihmisiä. Kun hän jo oli lähellä kaupungin porttia, sieltä kannettiin kuollutta, leskiäidin ainoaa poikaa, ja äidin mukana oli runsaasti kaupungin väkeä. Naisen nähdessään Herran kävi häntä sääliksi, ja hän sanoi: ”Älä itke.” Hän meni paarien viereen ja kosketti niitä, ja kantajat pysähtyivät. Hän sanoi: ”Nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse!” Silloin kuollut nousi istumaan ja alkoi puhua, ja Jeesus antoi hänet takaisin äidille.
>
> Kaikki joutuivat pelon valtaan ja ylistivät Jumalaa sanoen: ”Meidän keskuuteemme on ilmaantunut suuri profeetta. Jumala on tullut kansansa avuksi.” (Luuk. 7: 11-16)

Viikon evankeliumi vie keskelle väentungosta ja hälinää – niinhän Jeesus eli, ihmisten keskellä, heidän ilojaan ja huoliaan jakaen. Jeesus on juuri saapunut Nainin kaupunkiin. Hieman aiemmin Hän on kokenut kotikaupunkilaistensa väheksyntää ja ajautunut kiistoihin lainoppineiden kanssa. Mutta kansa seuraa häntä innoissaan ja ihaillen, mihin ikinä hän kulkeekin.

Matkalla Jeesus törmää dramaattiseen tilanteeseen: leskiäidin ainutta poikaa kannetaan hautajaissaatossa. Kuolema ja suru pysäyttävät ja koskettavat. Tilanne on kuolleen pojan äidille ”maailman loppu”: tuon ajan yhteisössä ei naisella voisi olla juurikaan kovempaa kohtaloa kuin jäädä vaille elättäjää ja huolehtijaa – surusta ja ikävästä puhumattakaan.

Toisin kuin monissa parantamis- ja kuolleista herättämiskertomuksissa, äiti ei pyydä Jeesukselta apua. Myöskään uskosta ei puhuta. Jeesuksen toiminnassa kysymys on myötätunnosta, tai säälistä, kuten tekstissä sanotaan: Jeesus tajuaa leskiäidin epätoivoisen tilanteen, asettuu hänen asemaansa ja tietää, mitä hänen kuuluu tehdä.

Jeesus antaa leskiäidin pojalle konkreettisesti elämän takaisin. Mutta mitä sinulle ja minulle merkitsee se, että Jeesus antaa elämän? Mitä on uusi elämä Jeesuksessa?

Sitä, että ihminen, maan tomusta luotu, tietää oman riittämättömyytensä Jumalan kasvojen edessä, mutta samalla tietää olevansa ”Jumalan kämmenellä”. Se on sitä, että Jumala antaa sydämeen ”uuden laulun” – Nyt en siis enää elä minä, vaan Kristus minussa (Gal. 2:20).

Jeesuksen toiminnassa korostuvat muutamat selkeät lainalaisuudet:

Jeesus kutsuu seuraamaan itseään (kutsu: Tule!)

Kertomuksia siitä, kuinka Jeesus on kutsunut meitä, on yhtä monta kuin meitä on täällä ihmisiä. Se voi tapahtua monella tavalla. Joku on nuoruudesta saakka kasvanut kiinni uskoon. Toiselle se on voinut olla voimakkaampi prosessi, herätykseen ja parannukseen tuleminen. Jollekin myöhemmällä iällä oivaltaminen, elämän kolhujen kautta. Jeesuksella on sekalainen seurakunta.

Jeesus hoitaa ja varustaa kutsumaansa ihmistä (lupaus: Ole!)

Jeesus, opetti ja varusti oppilaitaan tulevan varalle. Jeesus piti kutsumiaan oppilaita lähellään, hoiti oppilaidensa ”haavoja”.

Jeesus lähetti kutsumansa ihmisen (tehtävä: Mene!)

Jeesus lähetti oppilaansa todistamaan ja palvelemaan, olemaan Kristuksen käsinä ja jalkoina.

Martti Lutherin aikalainen, Espanjassa elänyt nunna Avilan Teresa muistuttaa meitä Kristuksen työtoveruudessa maailmassa: ”Kristuksella ei ole muuta ruumista kuin sinun ruumiisi. Ei muita käsiä tai jalkoja maailmassa kuin sinun kätesi ja jalkasi. Sinun silmilläsi hän katsoo myötätuntoisesti tätä maailmaa, sinun jaloillasi hän kiiruhtaa tekemään hyviä töitä.” (Avilan Teresan hymni)

TULE – OLE – MENE

Elämä on lahja ja tehtävä, kutsu nauttimaan siitä kiitollisena ja kutsu palvelemaan lähimmäisiä nöyrästi. Luonto saarnaa elämän lahjasta ja ihmeestä syksyn sadolla, samalla se kertoo myös ajallisen elämän katoavaisuudesta. Kristityllä on tehtävä ja kutsumus omassa lähiympäristössä ja globaalisti. Martti Lutherin mukaan kutsumus toteutuu arjen tekemisissä ja olemisissa.

On siis aihetta kiitollisuuteen ja nöyryyteen, sen sanoittaa hienosti tämän viikon psalmi:

Sinä olet suuri ja teet ihmetekoja,
sinä yksin olet Jumala.
Herra, neuvo minulle tiesi,
että noudattaisin sinun totuuttasi.
Paina sydämeeni syvälle
pyhä pelko nimeäsi kohtaan.
Herra, minun Jumalani, sinua minä kiitän koko sydämestäni,
iäti minä kunnioitan nimeäsi.
Sinun hyvyytesi on suuri,
sinä nostit minut tuonelan syvyyksistä.
(Ps. 86:10-13)